

I den sorte gryte

Med sin tredje diktsamling, beviser Marte Huke (bildet) til fulle hvilket klokt valg Sør-Trøndelags kulturseksjon gjorde, da den valgte henne til fylkeskunstner.

Bok

Marte Huke
TA I MOT
Tiden

«**Ta i mot**»s målsetting er å utforske forholdet mellom håndfast materie, språk og menneske. Og det er nettopp i spennet mellom det fysiske grunnfjellet, det forgjengelige individet og det flyktige og omskiftelige språket hun i dypeste alvor leker seg frem til et kunstnerisk uttrykk som kommuniserer resultatene av denne forskningen.

Det slår meg at neppe noen litterær sjanger ville vært bedre egnet enn nettopp diktet, til et prosjekt som dette.

Inn i, og inn imellom, de egne tekstene er skjulte sitater forfatteren har shoppet fra diverse nettsteder, bøker og andre fora der språk utfolder seg. Denne metoden brukte også Frank Stubb Micaelsen i sin forrige bok («Golf», 2002), men der hans tekstlån setter diktene i relieff, lar Huke dem inngå som del av diktet. Tatt ut av den sammenhengen de først figurerte i,

og omplassert til en poetisk kontekst, som her, gir hun sakprosaen, nett-teksten og samtalebrokker overhørt på buss og i museum en egen poetisk valør. Den får betydning utover seg selv, den bidrar til undersøkelsen av forholdet mellom den midlertidige eksistensen mennesket (i denne sammenheng kalt Marte), og dennes foranderlige forsøk på å kommunisere en forbindelse til noe varig.

Med sitt eget fornavn (uten at det blir klamt og privat) går hun i tospann med døden. Ordparet Marte/Morte knytter mennesket til forgjengelighet og oppløsning, samtidig som vi anerkjent bergartene som en seigtflytende masse som omslutter prosessen; samtidig som vi fornemmer bergets standhaftige evne til å bestå, og først og sist, samtidig med at vi bivåner mennesket oppdage døden som mulighet gjennom barnelek.

Anmeldt av FARTEIN HORGAR